

KAPITOLA 17

„Musíme se dostat ven!“ Větrný učedník nechal zbytky své myši být a rozběhl se ke vchodu, ale o pár liščích délek dál se zase smykem zastavil. V otvoru se objevili tři hubení černobílí psi, tlamy měli otevřené a oči jim zářily, jak si kočky prohlíželi.

„Jeden na každého.“ Lvíčkotlapkovi vyschlo v hrdle strachy. „Skvělé.“

Cesmíntlapka se rozhlédla. Do doupěte nevedl žádný jiný vchod a ve stěnách nebyly díry, jen ty, kterými pronikalo dovnitř světlo, ale ty byly příliš vysoko na to, aby tam kočky vyskočily.

Psi se začali plížit kupředu; hlavy měli skloněné a nohy skrčené, jako by byli připraveni se za kočkami rozběhnout. *Ted' už vím, jak se cítí kořist*, pomyslela si Cesmíntlapka. Ona i oba kocouři začali nervózně couvat.

„Zkuste je oběhnout,“ mňoukl tiše Lvíčkotlapka. „Když se dostaneme ven, utečeme jim.“

První pes se vrhl kupředu. Cesmíntlapka se otočila a prchla, jako by už cítila jeho teplý dech na svých zadních packách. Svaly

se jí napínaly, jak se snažila přinutit běžet rychleji, ale už byla po dlouhé cestě unavená a packy jí po prašné kamenné podlaze klouzaly. Před ní, na druhé straně doupěte, byla obrovská hromada usušené trávy. Cesmíntlapka zoufale přemýšlela, jestli by se v ní nemohli skrýt, ale věděla, že psi by se vrhli za nimi a vytáhli by je ven. Za hromadou byla holá zeď.

Proč jsme se tu nechali uvěznit? Nemůžu uvěřit, že jsme byli tak hloupí! „Hvězdný klane, pomoz nám!“ vydechla, ale zároveň doufala, že je teď hvězdní válečníci nesledují a nevědí, jak neposlušně se zachovali.

„Sem nahoru!“

Zvolání se ozvalo kdesi shora. Cesmíntlapka vzhledla a spatřila v jedné z úzkých štěrbin vysoko ve zdi kočičí hlavu a ramena. Ohromeně otevřela tlamičku. Byl to Fešák!

„Vyšplhejte po seně!“ radil starý kocour. „Chcete tam snad zůstat a nechat se sežrat?“

Lvíčkotlapka se vrhl na hromadu usušené trávy a začal se drápat nahoru. Cesmíntlapka vyskočila za ním právě ve chvíli, kdy uslyšela, jak jí o jednu myši délku od zadních pacek cvakly psí zuby. Za sebou uslyšela výkřik. Ohlédla se a uviděla, jak se Vánkotlapka snaží vyšplhat za nimi, ale pes mu scvakl ocas mezi zuby a táhl ho zpátky.

Cesmíntlapka ztuhla. Bude se muset vrátit a pomoci mu. Neměla Vánkotlapku ráda, ale byl to klanový kocour, nemohla ho tam nechat, aby ho roztrhali. Než však stihla slézt dolů, Vánkotlapka se zběsile odrazil, vytrhl psovi ocas z tlamy a škrábal se vzhůru, pryč od otevřených čelistí.

Psi se ho pokusili následovat, ale byli příliš těžcí na to, aby je hromada trávy udržela. Zmítali se v ní, čenichali a slintali nad stopou Vánkotlapkovy krve.

